

Pasaka par Sauli.

Tas bija sen senos laikos. Kad pār pasauli valdīja Dievi. Laika pavēlnieki, mākoņu un jūras vadoņi. Tā viņi sevi dēvēja. Senie valdnieki uzkāpjot augstākajās kalna virsotnēs dziedāja mantras. Šīs senās dziesmas izkļiedēja mākoņus lietus sezonās un radīja nokrišņus sausuma laikos, lai uz zemes cilvēkiem raža būtu bagāta, lai upes neizzūtu un, lai sirdis būtu mierīgas. Bet tad, kādu dienu viens no dieviem, saukts par Comāru sabuntojās un nolēma ieviest savu kārtību. Tas izveidoja savu mantras dziesmu ko citi dievi nezināja. Bet ar to nepietika. Vajadzēja panākt, lai neviens nepamana viņa nodomu. Tam viņš noalgoja savus kalpus un izdomāja velnišķīgu plānu. Tas saviem kalpiem lika savākt skarabeļus, rūpuļvaboles un savairot tās miljoniem. Kad skarabeļu pulki sasniedza 13 miljonus, tas izlaida tos pilsētā un laukos. Skarabeļi rāpodami ēda visu, kas tiem ceļā pagadījās. Senā tauta krita panikā nezinādami ko ar kukaiņiem darīt. Tie ieviesa kukaiņu ķērāju klanus, tie izveidoja sētas un citus smilšu un ūdens aizsprostus, bet nekas nelīdzēja. Skarabeļi rāpoja visu savā ceļā grauzdami. Plāns bija izdevies. Visi pārējie dievi nokāpa no saviem kalniem cīņai ar postu, kas bija piemeklējis tautu. Pa to laiku Comārs viens uzkāpa visaugstākajā kalnā un aizdedzināja 6 burvju lāpas, pats nostājās to vidū un sāka dziedāt savu mantru. Pamazām lietus mākoņi atkāpās un spoži jo spoži sāka spīdēt saule, tā ik dienas sildīja zemi padarot to karstu kā krāsns virsmu. Te viens no dieviem, saukts par Artosu kurš bija pievērsies skarabeļu aizbiedēšanas mantras dziesmām, pamanīja, ka kaut kas nav kārtībā un viens pats kāpa augstajā Olimpa kalnā pretīm kvēlojošajām lāpām. Uzkāpjot tas ieraudzīja Comāru vienu dziedam mantras dziesmu. Apjaušams notiekošo, tas sveicināja Comāru un apsēdās tam pretīm. Tas atvēra savu līdzpaņemto vīstokli ar burvju karti rādīdams nākotnes ainas. Artos stingri ieteica Comāram beigt savu mantras dziesmu un atgriezt balansu pasaulei jo, ja zemi turpinātu karsēt, tā sabuntotos un sāktu pretoties. Tā radītu vētras, plūdus, vulkānu izvirdumus, zemestrīces un visnedažādākās katastrofas. Vai tas bija vajadzīgs Comāram? Nē, Comārs tikai vēlējās saulainu laiku, bet neapzinājās kāda maksa par to būs jāmaksā. Artos norādīja uz Sahāras tuksnesi, tas bija vēl senāk, kur dievi vēl neprata valdīt pār sauli un sadedzināja visu Sahāru, kas tolaik bija zaļa, augiem, dārziem, upēm bagāta paradīzes ieleja. Kas notika ar Comāru un Artosu, neviens nezina, bet ja vēl šobaltdien Tu pavērtos naksnīgajās debesīs, redzētu sešas Comāra lāpas zaigojot virs horizonta, un pašu Comāru ar Artosu spilgti spīdam tieši padebešos virs galvas.

Written by ALPHA-DO L&A

www.alphado.ch

